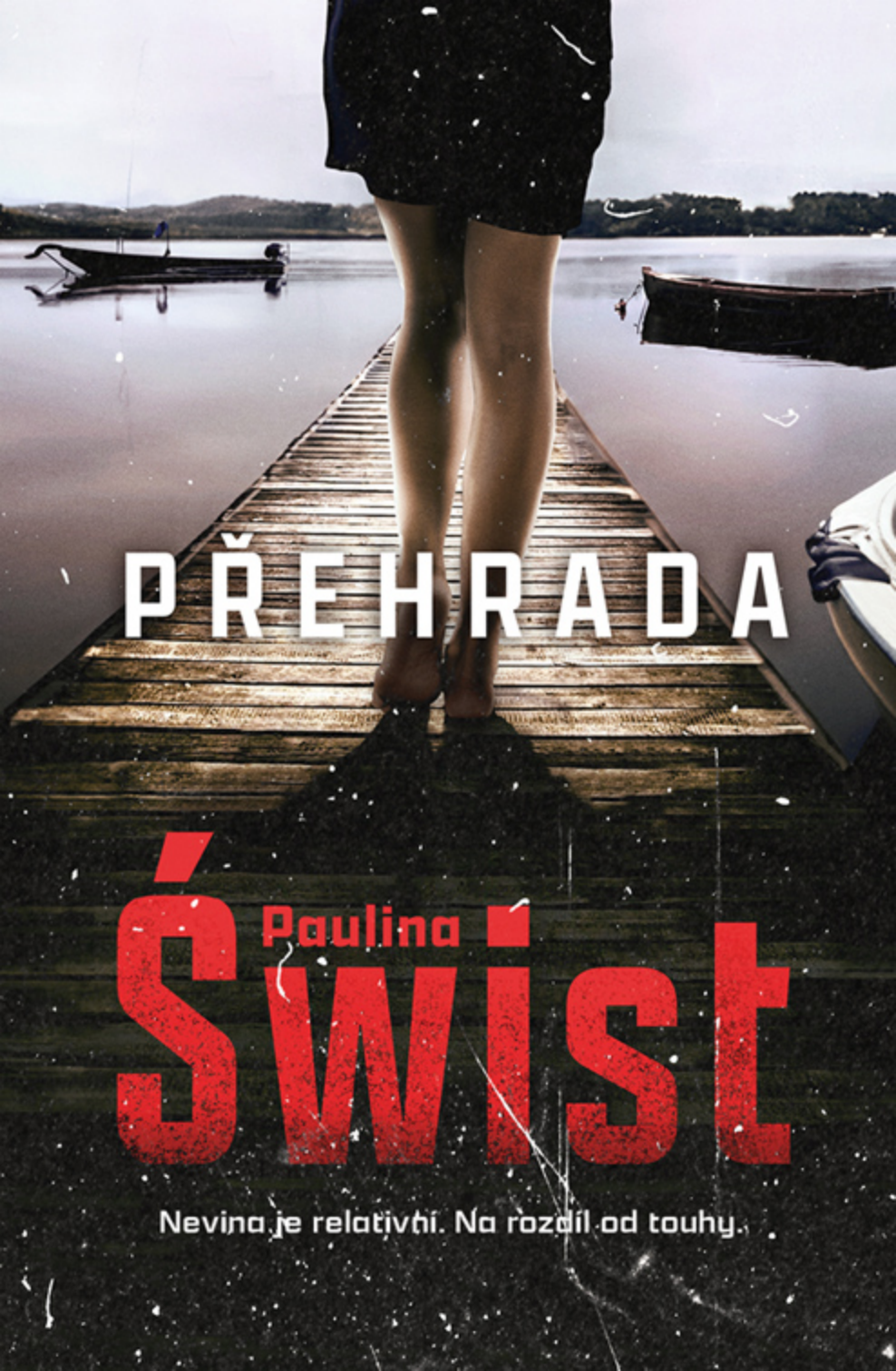

PŘEHRADA

Paulina
Šwist

Nevina je relativní. Na rozdíl od touhy.

PŘEHRA DA

Copyright © by Paulina Świst

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2023

Cover © Daniel Pocar, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3667-6 (pdf)

PAULINA
ŠWIST

PŘEHRADA

přeložil Martin Veselka

*Pro S., mou dobrou přítelkyni, sestru, vychovatelku,
bručouna, princeznu, miláčka, prudiče a zlatíčko...
Díky za těch devětadvacet let a prosím o další... Bez
tebe by byl svět naprosto k nesnesení (stejně jako
zastřízliva ;)).*

*PS: Ovšem ten pingpongovej zápas ti nikdy neza-
pomenu. ;)*

*Miluju tě, ale to ty víš. .**

„Někdo mi hodně ublížil a já spatřil peklo,
co mi zastínilo všechny krásy světa,
chtěl jsem to napravit a zas to nevyšlo,
tak nediv se, že jsem prostě chladnokrevná sketa.“

polský raper Sokół

Glivice

21. 8. 2020

„Koukni, co mi poslal klient.“

Ukázala jsem Darkovi telefon. Na displeji byla rozhádaná dvojice a k ní popisek: „Co si ženská bere nejčastěji? Ženská si nejčastěji bere, když to chlapovi dojde...“

„To má bejt nějaká narážka na to, že ti za ten nedávnej případ, kdes ho zastupovala, dluží balík peněz?“

Darek měl agendu mé kanceláře pevně v rukách. Byl to vedoucí sekretariátu a měl fotografickou paměť. Byl proslulý tím, že nikdy v životě nepropásl žádný termín, a dokonce i když jste ho probudili ve dvě v noci, dokázal vyjmenovat veškeré mé klienty včetně toho, z čeho jsou obviněni, a taky toho, kolik mi dluží peněz.

„Tohle je právní kancelář, žádná charita. Koukej to zařídit!“ zabručel.

„Už jsem to zařídila,“ řekla jsem a zářivě se na něj usmála. „Napsala jsem tomu chlapovi esemesku, Nepotřebuju, aby ti něco docházelo. Potřebuju tvoje peníze. To nebyla láska jako v romantickým trháku. Tys měla kozy a já spoustu chechtáků.“¹⁴

„Hahaha!“ Darek se málem svalil ze židle. „Ty seš fakt prdlá. Já vůbec nechápu, proč ti všichni ty chlapi ještě svěřují svý případy.“

„Ani já ne,“ odpověděla jsem upřímně a vytáhla z ledničky lahev prosecca. „Dáš si?“

„Vždyť je teprve jedna odpoledne... Nebo víš co... Nalej mi. Musíme vyřídit poštu. A co Julian?“ vyptával se.

Ruka se mi lehce zachvěla a rozlila jsem trochu vína.

„Tak povídej,“ procedil Darek, když viděl, jak se tvářím.

„Před tejdnem jsem mu napsala přes messenger, jestli se mu pořád ještě líbím,“ řekla jsem a pokoušela se usmát. „Odepsal mi, že má práci a že se mi ozve pozdějc.“

„Před tejdnem?“ ušklíbl se Darek. „To jako pracuje už tejdén a není schopnej naťukat na telefonu slovíčko ‚ano‘ nebo ‚ne‘? Ty vole, to je teda jízda. Napiš stížnost na jeho zaměstnavatele určenou Státnímu úřadu inspekce práce. Ale žádnéj strach, existuje ještě řádka dalších možnejch vysvětlení: mobil mu spad do kaluže, unesli ho ufouni, šel ze schodů, zakop

¹ KaRRamBa: „Pocaľuj mnie w...“ (Polib mi...).

a spad na nějakou kočenu... To, že seš mu u prdele tak moc, že se ani neobtěžuje ti odepsat, totiž určitě důvod nebude, že ne?“

Zaťukal si na čelo.

„Třeba měl pocit, že na něj tlačím...,“ namítla jsem instinktivně.

Hájit druhé jsem měla od narození zakódované ve svém systému.

„Anebo se mu prostě už nelíbíš?“

Occamova břitva. Darek miloval tenhle princip, který umožňuje ubírat se při úvahách tou nejkratší, nejúspornější cestou, bez zbytečného hledání komplikací.

„Tak proč se mnou randí?“

Jedním hltém jsem vyprázdnila sklenku vína.

„Čertví, to už není tvá starost. Ty si spíš rozmysli, jestli se chceš pořád scházet s chlápem, co ti tejden nedovede odpovédět na otázku, jestli se mu líbíš... Anebo to možná pro tebe není problém...?“

Díval se na mě jako na blázna.

„Darku, dej mi pokoj!“ Nalila jsem si repete. „Vedu tenhle marnej boj už dva roky, takže tejden navíc už na tom nic nezmění.“

„A pak další rok a ještě jeden a pak ještě další. Až se všichni tví amanti, který od sebe odháníš koštětem, postupně vytratí, i když jsou všichni do jednoho lepší než ten zatracenej Julian! Zamlouval se mi ten fotograf! Působil na mě jako férovej chlap. Ale ty ses s ním sešla po naší firemní akcičce nalitá jako slíva, a ještě k tomu ses ho ptala, jestli fotí i svatby! Svatby, ty kokos! Chlápek, co fotil i pro *Playboy*!“

Darek se smál a smál a nedokázal se zastavit. I já jsem se rozchechtala.

„To jsem zvědavá, jestli mi to někdy přestaneš vyčítat.“

„Nikdy!“ prohlásil a ukázal na mě. „Ty se budeš takhle houpat na tý neviditelný psychický šňůře, kterou tě k sobě poutá, až budeš nakonec stará...“

Vyplázla jsem na něj jazyk.

„Moje milovaná kosmetička Magda tohle nikdy nedovolí.“

„Zestárneš a umřeš opuštěná a při tom budeš v rukách svírat fotku toho blbce! Najdou tě až za měsíc, protože si ani nevšimne, že už ses mu dlouho neozvala!“ řekl Darek, zadíval se na mě lítostivě a pustil se do otevírání dopisů.

„Tak to teda ani náhodou! Ty sám mi totiž napochoduješ do bytu i s dveřma, pokud ti někdy neodepíšu na zprávu do pěti minut,“ řekla jsem a zešíroka se usmála.

„Seš hloupá a budeš toho litovat. A já ti pak povím: „Neříkal jsem ti to snad?!“ Přidělili ti případ ex offa,“ změnil Darek náhle téma a ukázal mi obžalobu. „Organizovanéj zločin.“

„No paráda. Tak mi ten spis objednej na příští tejden, mrknu se, co to bude za příjemný chlápky a jestli jsou to skutečně organizovaný zločinci, anebo jen banda debilů, kterým prokurátor tímhle přívlastkem akorát tak polichotil...“

Opět se rozesmál.

„Já to tu s tebou nevydržím.“

V tu chvíli se ozval zvonek. Darek popojel na kolečkovém křesle k oknu a smích ho rázem přešel.

„Blíží se průser.“

Zmáčkl tlačítko, které sloužilo k otevírání dveří.

Tychy

21. 8. 2020

„Nepřerušuj mě! Nepřerušuj mě! Nepřerušuj mě! Nepřerušuj měčččč!!!!“ uslyšel jsem zuřivý jekot.

Aaa, takže bloncka je ve svém živlu. Naštěstí už to nebyla moje starost... Tiše jsem si hvízdal a díval se, jak oknem letí ven nejprve polštář a pak pánský oblek, který dopadl na zimozráz rostoucí pod pane-lákem. Jak malebné.

„Ale, Jadwigo...“, protestoval deprimovaný muž-ský hlas.

„Nepřerušuj mě, ty manipulátore!!! Spi si, kurva, třeba venku, když se ti to u mě nelíbí. Ty lúžře jeden zasranej! A jestli chceš spát na mym polštáři, tak si ho pronajmi!!!“

„Tohle znám,“ řekl jsem svému už bývalému sou-sedovi a široce se usmál.

Byl krásný srpnový den, a přesto mi přeběhl mráz po zádech. Nejspíš jsem měl po tom vztahu posttraumatický stresový syndrom...

Soused se usmál pod fousy a podal mi pneumatiky, pro které jsem si přijel.

„Co jsem dlužnej?“

Stále jako uhranutý hleděl na věci vyházené z okna.

Evidentně to na něj ještě silně působilo, na mě už ne. Moc dobře jsem věděl, čeho všeho je ta šílenkyně schopná.

„Myslím, že pade, už si to nepamatuju. Takovejhle randál je tu často?“

Hodil jsem pneumatiky do kufru a podal mu ruku. Chtěl jsem odsud co nejrychleji zmizet. Byl jsem doborosrdečný, a proto jsem se cítil trochu provinile, že si teď někdo jiný prochází tím samým peklem, které tak dobře znám a jemuž jsem jako zázrakem sám unikl. A to těsně předtím, než jsem za to zaplatil svým zdravím či životem.

„Čas od času, ale ticho je nejspíš ještě horší. Ty bláho, mně je ti toho chlapa tak líto. Vůbec se jí nedokáže postavit, chodí teď jako stín,“ řekl soused a smutně zavrtěl hlavou. „Když člověk slyší takovou bláznivou ženskou, jako je tahle tvoje ex, hned si mnohem víc váží tý svý.“

„Ani já jsem jí kdysi nedokázal vzdorovat,“ přiznal jsem bez okolků.

V tu chvíli jsem si všiml, jak se má bejvalka vyklonila z okna. Patrně mě zaslechla.

„Co tady pohledáváš?“ zeptala se hlasem sladkým jako med.

Tak tohle jsem teda fakt nečekal! Rozhodla se hrát andílka...

„Přijel si pro gummy, co mu mám vrátit...“, začal soused, ale přerušil jsem ho.

„Koukám se oknem, jak vypadá tvůj šťastnej život, Jadwigo!“ zvolal jsem s úsměvem. „Vždycky jsi mi tvrdila, že to budu dělat s neutěšitelným smutkem.“

„Ty drzej parchante...“, začala, ale už jsem jí neposlouchal. Nemusel jsem! Teď už to byl problém toho chudáka chlapa, co obsadil mé místo.

„Pozdravuj svýho novýho přítele a vyříd' mu, že s ním naprosto soucítím a dlužím mu flašku.“

Zamával jsem jí a posadil se za volant.

Glivice

21. 8. 2020

Agata vešla do kanceláře a zhnuseně se zadívala na sklenky s nalitým vínem.

„Vy už tu zas chlastáte?“

„My jsme... my jsme... patointelligence,“² zabroukala jsem odhodlaně.

Darek vyprskl smíchy a Agata zrudla zlostí.

„Ty asi nikdy nedospěješ, co? Víš, kolik ti je? Já už jsem v tvém věku měla tři děti!“

Povýšeně se na mě zadívala.

„Je mi třicet čtyři a vím, jak se dělají děti. Až budu chtít, tak si je udělám. Není to ta nejtěžší věc na světě.“ Miluju, když mě někdo hodnotí podle toho, jestli mám, nebo nemám nějakou ratolest. „Nechceš třeba

² Mata: „Patointeligencja“ (Patointelligence).

jít do nějaký práce nebo tak... Už dvacet let seš na mateřský, a tak není divu, že z tebe zatrpkllost jen čiší a každou sezonu ti o číslo povyroste prdel.“

„FIGHT,“ zasípal Darek hlasem vypravěče z videohry *Tekken*.

„Já se s tebou hádat nebudu,“ pronesla Agata a zvedla bradu. „Já se nad ty posměšky dokážu povznýst, ty bezdětná štekno. Přišla jsem sem kvůli jedné záležitosti.“

„Poslouchám tě, mamino.“

Záměrně jsem zdůraznila to oslovení. Neměla jsem nic proti mateřství, ba naopak – měla jsem spoustu kamarádek, co byly skvělé maminky. A měla jsem děti vážně ráda – hlavně ty... cizí. Agata však neměla s normální matkou nic společného. Naopak se výborně hodila do memů na téma nesnesitelných mamin.

„Tvoje neteř...,“ začala.

Houpala jsem se na židli.

„Čili tvoje dcera.“

„Kdyby byla víc podobná mně, a ne tobě, tak bys ní nebyly takový problémy!“ sykla.

Měla pravdu. Kdyby totiž Karolina byla víc podobná jí, a byla by tím pádem stejná idiotka bez jakéhokoli životního cíle, tak bychom určitě neměly tak dobré vztahy. Neřekla jsem to však nahlas, protože jsem si začínala dělat starosti, co ta holka zase vyvedla.

„To je možný,“ ukončila jsem smírně. „Co se děje?“

„Předevčírem zmizela!“ řekla Agata a zvedla teatrálně ruce. „Zas! A to má za pár dní nastoupit do matritního ročníku! Policie ji hledat nebude, protože je

plnoletá. A my dobře víme, že ty víš vždycky, kde je! Koukej zařídit, ať se okamžitě vrátí domů!“ Aniž by čekala na mou odpověď, vyběhla z kanceláře a bouchla za sebou dveřmi.

Ucítila jsem, jak se mě svými mrazivými pařáty zmocňuje strach. Je pravda, že Karolina mi vždycky, když zdrhla, dávala vědět. Říkávala, že by nerada, aby si o ni dělal starosti jediný člověk, jemuž na ní záleží... Jenomže tentokrát mi nic takového nesdělila. Když jsem s ní před pár dny mluvila, byla v klidu, od návykových látek si dala pauzu... Tvrdila mi, že se zamilovala, ale detaily si zatím nechala pro sebe.

„I já bych bejt Karolinou každé večer zdrhal...“, prohlásil Darek a dolil nám víno. „Kampak asi jela? V době pandemie to nebude festival Open'er.“

„Nevím, ale dělá mi to pořádnou, vážně pořádnou starost.“

Natáhla jsem se pro telefon.

Tychy

21. 8. 2020

Službu konající policista se tvářil poněkud sklesle.

„Zdar Krzysztofe. Už jsi to četl?“

„Čau Sławku!“ Podíval jsem se na noviny, které ležely na pultu v čekárně policejního velitelství. „Ne. Co to je?“

„Bude to pořádněj průšvih. Ten zasranej Julian Torga to tentokrát přepísknul. Pokud nemá neprůstřelněj důkazní materiál, tak mu, kurva, už nic nepomůže. Kluci mu to spočítaj...“

„A v čem se ten šulin zase rejpe?“

Znal jsem toho „novináře“. Byla to neuvěřitelná svině. Patřil k těm, co se bez skrupulí ptají třeba lidí, co právě přišli při požáru o celoživotní majetek a milovanýho psa, jestli si uvědomujou, že jsou pěkně v prdeli. Přelétl jsem článek pohledem. Za chvíli mi

začíná směna, navíc mi šéf psal, že se mám dostavit o trochu dřív, takže jsem docela spěchal, ale už titulek způsobil, že jsem strnul jako opařený. „Policisté ze Slezska znásilnili prostitutku“ burácel nadpis největšího plátku v téhle zemi, který se jmenoval *Incident*. V článku bylo několik nezřetelných fotek pořízených z kamerového záznamu, které zobrazovaly skupinku chlápků na ulici před vchodem do podniku jménem King, což byl největší bordel ve městě. Bez problémů jsem mezi nimi našel sebe, přestože mi malý černý obdélníček zakrýval oči.

„A do prdele.“ To bylo jediné, co jsem v tu chvíli ze sebe dokázal vypravit. „Shrň mi, prosím tě, co se tam píše, nemám čas to teď číst, za chvíli musím bejt u šéfa.“

„Nic konkrétního – spousta náznaků a nedořečenýho. Píše tam, že mluvil s obětí a další úžasnosti prej sdělí v příštím článku. Jen stupňuje napětí. Čurák jeden.“

Sławek se posadil na židli.

„Dobře, že jsem tenkrát nešel dovnitř, protože to by bylo v hajzlu. Tak já letím.“

Přiložil jsem odznak k automatické čtečce u dveří.

Glivice

21. 8. 2020

„Proto mi prostě musíš pomoci, Franciszku,“ řekla jsem svému nevlastnímu otci poté, co jsem mu vysvětlila celou situaci.

„Nic nemusím, берушко,“ uslyšela jsem unavený hlas. „Už jsi slyšela o té aféře u nás na policejním velitelství?“

„Aféra u vás na policii?“ pronesla jsem pomalu, abych získala čas, a zároveň pokukovala po Darkovi.

Vždycky to byl on, kdo u nás v kanclu sledoval tisk, ale dneska jsme ještě všechny drby nestačili probrat.

„Policaјti v Tychách znásilnili kurvu,“ odezírala jsem Darkovi ze rtů.

„Jo, aha, ty myslíš to, jak ty tvý povedený chlapi znásilnili prostitutku?“ řekla jsem do telefonu sebejistě a předstírala, že naprosto přesně vím, o co jde.

„No já si právě nemyslím, že ji znásilnili, ale ona to tvrdí. Ale musím kvůli tomu poslat na neplacenou dovolenou svého nejlepšího kluka. Dokud se to všechno nevysvětlí...“

„Chudák násilník...,“ poznamenala jsem ironicky. „Proč by je měla obviňovat, kdyby k tomu neměla důvod? Kvůli prachům z fízlačského platu to určitě nebude.“

„No právě že nevím,“ řekl Franciszek a zněl utahaně. „Celý to vůbec nedává smysl, ale něco mě v souvislosti s tím napadá... S tím zmizením Karoliny ti nepomůžu. Je plnoletá, má problémy s drogama, zdrhla už hodněkrát...“

„Jenomže tentokrát to není...,“ začala jsem přesvědčivě.

„Já vím. Víím, že tam tentokrát něco neštím, ale mám svázaný ruce. Nicméně je mi líto Krzysztofa, že skončí znenadáni bez peněz. Víím, že si vzal půjčku na byt. Řeknu mu, aby se ti ozval, ať ti s tím pseudopátřáním pomůže. Udělá to neoficiálně. Budu se snažit, aby se co nejdřív mohl vrátit do služby...“

Strnula jsem.

„Ty mi nabízíš, aby mi Karolinu pomohl hledat člověk obviněný ze znásilnění? Ty fakt věříš, že je nevinnej?“

„Zatím ho nikdo z ničeho neobvinil, vždyť ho ještě ani nevyslechli. Máme tu výpověď nepřiliš důvěryhodný kurvy a článek v novinách napsanej novinářem, na kterýho nejlíp sedí pojmenování prodejnej zmrdr bez špetky cti.“

Začínalo mi docházet, kdo je autorem toho článku... Fuck. Záměrně jsem se už na nic nevyptávala

a Franciszek – bezpochyby taky cíleně – obratem změnil téma.

„Vezmi si k ruce Krzysztofa a nějak důstojně mu zaplať. Myslím, že ji brzy najde. Jak znám mladý, holka si určitě užila opojnou jízdu a teďka se bojí vrátit domů.“

„Dobře, provedu.“ Hrozně moc jsem doufala, že má pravdu. I když intuice mi napovídala, že to může být úplně jinak. „A když jsi mi říkal, že si ho mám vzít... toho tvýho Krzysztofa, tak jsi myslel, co myslím, žes myslel?“ snažila jsem se Franciszka trochu rozveselit. Ta aféra jím evidentně dost otrásla.

„Tak to se opovaž! Je to hodnej kluk. Zato ty seš hubatá čúza. Sežrala bys ho jako kuřátko z KFC, nezbyly by ani kostičky...“

I přes jeho výhružný tón jsem věděla, že je na mě hrdý.

„Já?“ předstírala jsem, že se mě to dotklo.

„Jo, ty megero. Ale stejně tě mám rád. Přijď zas někdy na oběd, máma bude mít radost.“ Její dobrácký úsměv jsem měla přímo před očima. „Bude roláda, knedlíčky a červený zelí,“ lákal mě.

„Dobře, provedu,“ slíbila jsem. „Jakmile to vyřeším.“

Tychy

21. 8. 2020

„Pardon za zpoždění, šéfe. Musel jsem jet pro pneumatiky.“

Svalil jsem se na židli. Okamžitě jsem si všiml, že Franciszek vypadá hůř než blbě a nedívá se mi do očí. To nevěstilo nic dobrého. Ucítil jsem, jak mi dneska opět přeběhl mráz po zádech.

„Copak?“ zeptal jsem se, i když mi postupně začalo docházet, o co asi kráčí.

„Samantha. Nebo jak se ta děvka vlastně jmenovala. Na Roks³ má pseudonym ‚Dovádivá potvůrka‘.“ Franciszek si přerovnával papíry na pracovním stole. „Tvrdí, žeš ji znásilnil ty...“

3 Internetový portál fungující jako seznamka a erotická inzerce.

„Já?“ Podíval jsem se na něj nevěřicně. „Vždyť jsem tam byl přesně třicet minut! Zavezl jsem tam kluky, dal jsem si pivo, navíc to byl zasranej radler, protože jsem tam byl autem a na rozdíl od jinejch policajtů nejezdím vožralej, a hned pak jsem šel pryč. Já dokonce ani nevím, která z nich to je ta Samantha!“ rozčilil jsem se.

„Tahle.“

Franciszek mi ukázal fotku holky, která vypadala jako... laciná děvka. Takže to vlastně odpovídalo. Na tuhle bych nesáhl, ani kdyby mi zaplatili, protože má bujná fantazie mi okamžitě začala servírovat, čím vším bych se od ní mohl nakazit – od kapavky až po HIV. Měla bílé, prodloužené vlasy s loknami až do pasu, drápy jako čarodějnice, průsvitné podpatky a v obličeji lascivní výraz. Ten byl bohužel dost potlučený. Přestože mi ta holka právě zařizovala, že asi vyletím z práce, nedokázal jsem se zamračit, když jsem ty rány viděl.

„Není to můj typ. A krom toho – ty si vážně myslíš, že bych dokázal uhodit ženskou? Nebo jí dokonce udělat něco takovýho?“

Nevěřicně jsem se na Franciszka zadíval.

„Ale prosím tebe!“ zadíval se mi Franciszek dnes poprvé do očí. „A i když netuším, o co tady jde, myslím, že právě to je důvod toho, že ukázala zrovna na tebe...“

Nerozuměl jsem, co tím chce říct.

„Cože?“

Bylo toho všeho na mě moc.

„No ukázala na tebe, protože každěj jinej policajt by ji za to obvinění zabil. Ty to neuděláš, protože si

to nejdřív stokrát probereš v hlavě a pak dospěješ k tomu, že to za to nestojí... Seš z úplně jinýho těsta. Nejspíš to vycejtila.“

Franciszek se na mě soucitně zadíval.

„Chápu,“ zamumlal jsem, i když jsem, do hajzlu, vůbec nic nechápal. „Ale co teď?“

Franciszek se zarytě díval z okna.

„Teď tě pošlu na neplacenou dovolenou, dej mi svůj odznak a zbraň.“

„No paráda. A kdy se zas budu moct vrátit?“

Měl jsem pocit, jako by mě někdo přetáhl obuškem. V hlavě jsem neměl snad jedinou souvislou myšlenku.

„Dám ti vědět. Ale mezitím bych pro tebe měl jinou práci, abys na to moc nemyslel...“

Až teď mi došlo, že přestože jsem byl šetrný a spořádaný, nevydržel bych bez pravidelného příjmu dlouho. Určitě ne se svou půjčkou na byt. Proto jsem se svého šéfa – i přesto, že bych mu ze všeho nejradši řekl, ať si políbí zadnici –, rezignovaně zeptal: „Jakou práci?“

„Nebude to nic snadnýho,“ odpověděl a poprvé za ten den se usmál.

Paprocany

21. 8. 2020

Přijela jsem uberem k hotelu Pyramida a svižným krokem jsem vešla do areálu paprocanského koupaliště. Předtím jsem se stačila zastavit doma, a tak jsem na sobě namísto slušňáckých právnických šatů měla růžové kraťásky, které mi tak tak zakrývaly zadek, a černé tílko s ramínky. Chlápek, který jel kolem na kole, se na mě tak zadíval, až málem narazil do plotu. Poslala jsem mu vroucí úsměv. Miluju, když lidi reagují na moje hadry. Bylo to takové první síto. Jestliže mě někdo hodnotil podle nich, hned jsem věděla, že nemá smysl ztrácet s takovým člověkem čas. Navíc mi to dost pomáhalo v práci... Lidi mě totiž automaticky pokládali za blbku a nedávali si bacha na to, co přede mnou povídají. A to byla chyba. Veliká chyba.

Vešla jsem na dřevěné molo, posadila se na útulnou zahrádku hospody a u mega milé servírky si objednala pívko. Svaté pravidlo „především nemíchat“ jsem ignorovala. Dneska to bylo fuk. Julian to s tím článkem rozhodně přepísknul. Vůbec jsem se nedivila, že se mi raději vyhýbal. Zakrátko se tu měl objevit Krzysztof Strzelecki. To, jak mi ho popsal Franciszek, na mě nepůsobilo dvakrát lákavě. Buď to byl zkurvysyn a násilník, anebo naopak totální sráč, co se do takový aféry nechal zatáhnout. Podvědomě jsem očekávala, že uvidím hodného a milého médu s lehkou nadváhou, růžovými líčky a očima zamílovaného kokršpaněla. Jenom to jsem si totiž vybavila, když jsem uslyšela slovní spojení „hodnej kluk“. Zakoukala jsem se na skupinu náctiletých, kteří mířili k cestě, co vedla kolem jezera. Zdálo se mi, že jsou v podobném věku jako Karolina. Prolustrovala jsem jí facebook a víceméně jsem znala její partu, ale žádný z těch mladasů se mi nezdál povědomý...

„Vy jste Zofia Bojarská?“ zaznělo náhle ze strany a já zvedla oči.

No tak to mě teda poser. Měl minimálně metr osmdesát pět, husté světlé vlasy amerického surfaře, bezchybnou postavu, nádherné blankytně modré oči a v obličejí tak nasupený výraz, že kdybych teď nebyla v práci, okamžitě bych mu dala své srdce, počeštnost a výplatu. To teda pokud bych cokoli z toho furt ještě měla.

„Uhhh.“ Zadívala jsem se na něj dlouze. „Vy jste Krzysztof Strzelecki? Představovala jsem si vás trochu jinak.“

Posadil se na židli a pořád se tvářil nespokojeně.